



ΣΤΗΝ ΕΛΙΑ ΑΠΟΚΑΤΩ

ΜΕΓΑΛΗ ελιά, τόν Ισκιο σου για λίγο ακόμα δός μου
 'Αχ, θάρρη γλήγορα ή στιγμή
 Που θ' αναπάσω τὸ κορμί
 Στὸν Ισκιο τ' ἄλλου κόσμου.

Παρακαλῶ σε ἀνθρώπινη πάρε φωνή και πές μου
 Σάν πόσοι κάθησαν ἐδῶ,
 Που λυπημένα τραγουδῶ,
 Καλοὶ προπατορές μου ;

Πές' όταν κλείσω ἀξύπνητα τὸ κουρασμένο μάτι
 όταν μ' ἐκείνους πάω μαζί,
 'Απὸ τὸ εἶνε μου νὰ ζῆ
 Ὁ ἀκολουθήση κάτι ;

'Αλλιά ! μὲ τὰ ξερόφυλλα που κάθε τόσο ἀφίνεις.
 Καὶ πέφτουν χάμου ἀπ' τὸ κλαρί,
 Μιὰν ἀφωνη και θλιβερή
 'Απόκρισι μου δίνεις.

'Αλήθεια νάσαι ; δλόκληρους τὸ χῶμα θὰ μᾶς φάη ;
 'Οχι' κανένα ξωτικό
 Τὸ νοῦ μου τώρα στὸ κακὸ
 Νὰ σύρη πολεμάει

Του κάκου' ἀπὸ τὴν ἀπειρη πλούσια ζωὴ τῆς φύσης
 Βγαίνει και πάει στὰ σωθικά,
 Οὐράνιος ἦχος, που γλυκὰ
 Θὰ ζήσης, λέει, θὰ ζήσης.

Τέτοια μαγεῖα, τῆς μάνας μου, που χρόνια εἶνε στὸν ἔδη,
 Εἶχε ἡ φωνούλα μοναχῆ,
 'Όταν μιὰν ἄγια προσευχῆ
 Μου μάθαινε τὸ βράδυ

† Γ. Μαρκοῦδης

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

'Αφῆσε πλέον τὴ δουλειά,
 τὸ κέντημά σου χάμου,
 και μίλησέ μου μιὰ σταλιά
 και κάθησε κοντά μου.

Τὰ δύο σου ἀδέρφια ξεφωνοῦν
 στοῦ κήπου τὰ λουλούδια
 στοῦ κήπου τ' ἀνθη δλογοῦνοῦν
 νὰ πιάσουν πεταλούδια.

Και τὸ νινὶ που ξεπλωτὸ
 τὸ χέρι του βυζαίνει,
 ἀποκαμήθηκε κι αὐτὸ,
 και δὲν καταλαβαίνει

'Ὡς και ἡ δύσκολη μαμὰ
 κάτι δουλειά εἶχε τάχα
 Βλέπεις κ' ἐκείνη προτιμᾷ
 νὰ μένουμε μονάχα.

'Ελα, παράτα τὴ δουλειά
 και πές μου δυὸ λογάκια
 Κύττα στὸ κλημα τὰ πουλιά
 πῶς ψάλλουν τραγουδάκια ;

Δυὸ περιστέρια στὴν αὐλῆ
 πῶς λέν τὸν ἔρωτά τους !
 Τὸ ἕνα τ' ἄλλο τους φιλεῖ
 και τρέμουν τὰ φτερά τους !...

Γ. Μ. Βιζυηνός



Η ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

'Ὡς ἐν ὑποσημειώσει ἀναφέραμεν ὁ ποιητὴς Ι. Τσακασιάνου ἐ-
 γραψε τὴν αὐτοβιογραφίαν του αὐτὴν τῇ ὑποδείξει τοῦ γνωστοῦ ἑλλη-
 νιστοῦ Λεγκράν, ὅστις ἐπρόκειτο και νὰ τὴν ἐκδώσῃ. Ὁ Λεγκράν
 μόλις ἔλαβε τὸ α' μέρος τῆς αὐτοβιογραφίας τοῦ Ζακωνθίου ποιητοῦ
 και τὴν ἐδιάβασε, ἐνθουσιασθηκε τόσο, ὥστε ἐγραψε στὸν Τσακα-
 σιάνου τὴν κάτωθι ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς παρενθέτει στὰ
 γραφόμενά του.

Παρίσι, 14 Ἰουνίου 1899.

'Αγαπητὴ κύριε Τσακασιάνου,

'Ελαβα τὸ πρῶτο μέρος τῆς αὐτοβιογραφίας σας κι' ἀπὸ καρδιάς οἶς
 ἐνθουσιῶμαι.

Εἶτανε κρῖμα, πράγματι, που δὲν εἶχατε γράψῃ ὡς τώρα αὐτὸ τὸ πο-
 λύτιμο κομμάτι. Τὸ διάβασα μονορούφι και μ' ἐροήτευσεν τὸ φιλολογικὸ
 του ἐνδιαφέρον, ἡ χάρι και τὸ πνεῦμα, που μ' ἀνοίχτα τὰ χέρια ἐσπείρατε
 ἐκεῖ μέσα.

Μου ὑπόσχεσθε τὴ συνέχεια, φροντίστε νὰ μὴ ξεχάσετε τὴν ὑπόσχεσή
 σας και νὰ μου παράσχετε ὅσο τὸ δυνατὸ πῶ γρήγορα αὐτὴ τὴν ἀπόλαυση.

'Επιτρέψατέ μου ἐπίσης, τελειώνοντας αὐτὸ τὸ γράμμα, νὰ εὐχηθῶ
 ὅπως τὸ νουγέννητο παιδί σας νὰ σᾶς μοιάσῃ στὸ μυαλό, μὰ ὁ Θεὸς νὰ τοῦ
 δώσῃ τὰ παιδικὰ του χρόνια λιγότερο βασιανισμένα ἀπὸ τὰ δικὰ σου και νὰ
 τοῦ φυλάγῃ γιὰ πολλὰ χρόνια ἀκόμα τὸν καλὸ του πατέρα και τὴν ἐξαιρετη
 μητέρα του. 'Εγὼ που εἶμαι γέρος ἔχω ἀκόμα τὴν μητέρα μου (εἶνε 81
 χρόνων) και οἶς βεβαιῶνω ὅτι, οἱ συμβουλές της κ' ἡ εἴρα της γιὰ τὴ
 ζωὴ μου εἶνε ἀκόμα χρήσιμες, χωρὶς νὰ πῶ τίποτε γὰ τὴν καλὴ της και
 τρυφερὰ στοργή, που ἦταν και εἶνε ἀκόμη γιὰ μένα ἐνὰ στερεὸ ἀποκούμπι.

Τελυτόντας οἶς εὐχομαι ὑγία κ' εὐτυχία, καθὼς και στὴν κυρία σας
 και τὰ παιδιὰ σας.

Ἐργάριος δικός σας
 Αἰμίλιος Λεγκράν

ΜΕΡΟΣ Β'

Στὴ μυρωμένη ἄλλα φαρμακερὴ τῆς Κεβούλας πνοή :

«Μου σβύσθη ὁ λύχνος τῆς ψυχῆς, σβύσθη ὁ δαυλὸς τοῦ νοῦ μου»
 και ἦταν ὀνόφελα πλέον και αὐτὰ ἀκόμη, τὰ πικρότατα τῆς μάννας
 μου δάκρυα. Αἰσθανόμουν ὅτι ἀντὶ ἔρωτος :

«Ἐνας αἰώνιος μαρasmus στὰ στήθη μου φωλιάζει
 και μου βυζαίνει τὴ ζωή...»

Δὲν ἐνανούριζα πλέον με τ' ἀθῶα τραγουδάκια μου :

«Τῆς Παρθενιάς τὰ ὄνειράτα και τῆς νυχτὸς τὰ μάγια...»

ἀλλ' ἔψαλλα με πόνου κι' ἐντροπή μου :

«Μέσ ἀπ' τὴ λάσπη που κυλῶ, θέλω νὰ φτερουγίσω,
 νὰ ξανασάνω μιὰ φορά !...
 Κάτω ν' ἀπλώσω τὰ φτερά
 και ξαναπέρω πίσω...»

Κολλῆσαν τὰ φτερούγια μου στὰ βούρκα !... Τραβιάτος με τὰ
 δλα μου. Και δός του τώρα δάκρυα και ἀγκαλιάσματα και τρέλλες
 και γκρίνιες και ζηλοτυπίες ἀτελεῦτητες. Και δός του ξεφωνητὰ, ξε-
 μαλλιάσματα και ξεμπαρμπουτώματα ἡ ἀνείζηλες Μαρ-
 γαρίτες μας στοὺς νυχτερινούς χοροὺς μέσα ἐκεῖ στις λέσχες, κα-
 ταπλημμυρισμένες ἀπὸ ἀνθη και φῶτα και κόσμο ποικιλλόμορφο...
 Και δός του νέα πάλιν κακιομάτα και καπρίτσια και ξεσχί-
 ματα και ξαναφιλιώματα κοι δλονυχτιές καταστροφῆς και δλέθρου !

Αποκαμωμένος δ' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀπαιστην ἐκείνη πάλη και σπρωγ-
 μένος πότε ἀπὸ τὸ χεῖμα κρυφῆς, ἔξαφνα, ντροπιασμένος
 ζηλοτυπίας, πότε δὲ ἀπὸ τὸν ἀκόμητο τῆς ψυχῆς μου
 ἔλεγχου, τὸν ὁποῖον ἐγγίναντε τῆς μάννας μου τὸ δάκρυ, προσπα-
 θούσα, σώνει και καλά, «νὰ σωθῶ τέλος ὁ ἄθλιος ἀπὸ ἐκείνη τὴν
 ἐλεεινή !...»

Τοῦτο φαίνεται κάπως εὐκόλο, και ὁμως ἦτο κάτι πολύτερο ἀπὸ
 δύσκολο. Τὴν ἐβλεπα τὴ μαύρη τύφλα μου, ἀρχισα ν' ἀποστρε-
 φωμαί τὸν αἶτιο τοῦ βδελυροῦ ἐκείνου αἰσχύους, αἰ-
 σθανόμουν μυριάς τύψεις, μετροῦσα θλιβερότατα ὀ πικρὸς τὰ
 στερνά μου, ἀναλογιζόμουν δλα, δλα !... και ὁμως γιὰ
 νὰ σωθῶ ἀπὸ ἐκείνη και γιὰ νὰ μὴ λείψῃ ἀπὸ μέσα μου
 ἐκεῖνο τὸ ἀκατανόμαστο τῆς στερησέως τῆς κενό,
 καταντούσα νὰ γίνωμαι... Τραβιάτος με ἄλλας χειρο-
 τέρας τῆς !

Μου ἐκαρφώθη τοῦ ὀνόμου, πῶς τὸ Λογικὸ «δὲν εἶχε τὴ δέ-
 ναμι νὰ καθυποτάξῃ τὸ παράλογο τοῦτο πάθος τῆς δαιμονι-
 σμένης πλέον καρδιάς μου,» τὴν ὁποῖαν ἐκλιπαροῦσε δουλκωτάτα !
 ('Ακολουθεῖ)

